

Els amants de
Coney Island
—*Billy*
O'Callaghan

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

Els amants de Coney Island

BILLY O'CALLAGHAN
ELS AMANTS DE CONEY ISLAND

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

Barcelona

Títol original: *My Coney Island baby*

© Billy O'Callaghan 2019

Primera edició: novembre del 2020

© de la traducció: Ferran Ràfols Gesa, 2020

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial

Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a

08007 Barcelona

www.laltraeditorial.cat

Maquetació: EdicTal

Producció de l'ePub: booqlab

ISBN: 978-84-122546-3-1

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització prèvia i per escrit de

L'Altra.

Tots els drets reservats.

TAULA

- I. El passeig marítim
- II. Als llimbs
- III. A l'habitació blanca
- IV. Famílies felices
- V. L'hora de marxar
- VI. Una altra tassa de cafè
- VII. Icebergs
- VIII. Adeu, amor de Coney Island

Agraïments

*Per a en Richard, el meu germà petit,
que forma part d'aquesta història
i de nosaltres, encara.*

EL PASSEIG MARÍTIM

Aquí fora, l'aire és tan gelat que fa mal. Venint de Manhattan ja era fred, però res a veure amb això. Aquí és un atac sense respir. L'hora que han passat al metro ha sigut una hora a recer del vent, i ara són gairebé les dotze del migdia i ja sembla que hagi de nevar.

En Michael i la Caitlin caminen de pressa, l'un al costat de l'altra, amb el cap cot i les espatlles arronsades. A banda d'un parell de borratxos que discuteixen silenciosament en un portal mentre buiden una ampolla i, més endavant de Surf Avenue, passat el Nathan's, un vell negre unit per uns metres de fil taronja d'estendre a un gos ridículament petit, els carrers semblen deserts, tancats. La majoria de botigues tenen la persiana abaixada, també, n'hi ha que ja han tancat fins que comenci la nova temporada i altres que han decidit saltar-se un dia de poca caixa. La clientela de pas és inexistent. Els pocs llocs que insisteixen a obrir –una botiga de licors, un 7-Eleven, una mena de botiga solidària amb piles de llibres de segona mà (de butxaca, trencats pel llom) al pedrís de l'aparador, en paneres de vímet, i una filera de saques verdes de plàstic plenes de roba a la vorera– ho fan més per tossuderia que per sentit del deure. Fora del 7-Eleven, que segurament s'hi sent contractualment obligat, la resta de comerços ni tan sols es prenen la molèstia d'encendre gaires llums. Aquesta tarda Coney Island sembla ben bé el final del món, l'últim bastió davant d'un gran abisme, un lloc perquè els condemnats hi vagaregin mentre esperen torn per esvair-se.

Busquen tant com poden l'aixopluc dels edificis. Les paraules els surten a batzegades, sibilants i operístiques, però només respirar ja fa mal, i parlar encara més. La Caitlin s'estreny l'abric al coll fent una bola amb el puny. Fa prou vent perquè els saltin les llàgrimes. L'aire s'aixeca i s'arremolina al seu voltant, els estira el voraviu de la gavardina, i la Caitlin s'alegra d'haver pensat

a agafar una bufanda, avui. Tot i que un parell de guants tampoc li farien nosa. Les butxaques on fica les mans són fondes, però tot just l'escalfen una mica.

La previsió és que nevarà, que hi haurà neu per donar i per vendre, una gran tempesta, però de moment el dia aguanta, excepte algun esquitx d'aigua de tant en tant que pica com si fos pedra i deixa marques imaginàries a l'aire i a la pell. A dalt, el cel sembla de fang, una llosa grisa i amenaçadora que es congria amb altres masses grises i deixa el món sense detalls ni definició. La Caitlin s'inclina cap a en Michael, i tots dos fan una mitja corredissa no gaire estable. I és que no poden fer altra cosa, un cop han començat a caminar en aquesta direcció.

Són al pitjor tram, ara, el moment d'afanyar-se a travessar el carrer desert i topar de cap amb la tempesta. Gairebé han de caminar abraçats, i l'udol del vent a les orelles ofega el garbuix dels dos alens esforçats. Quan finalment surten del passeig marítim i giren cap al moll, el vent cobra un impuls renovat i s'abat sobre ells, sobre la cara i la roba, i els deixa ben malgirbats en un tres i no res. L'únic que poden fer és tirar cap a les casetes, les parades del passeig marítim, tancades i abandonades fins que torni el bon temps. Un aixopluc on prémer el cos, un amagatall.

–Déu meu –fa la Caitlin amb veu entretallada, i desprésriu amb una mena de terror–. Sembla tret del llibre de l'Apocalipsi, això.

En Michael l'agafa amb un braç, sobresaltat de veure que han tingut pensaments gairebé calcats, i l'estira cap a ell. Perquè necessita tenir-la així de prop. La Caitlin alça els ulls. Té la cara pàl·lida com el llevat. Blanca com mai abans. Duu els llavis una mica pintats, un vermell de sang que fa hores que dura, però té la boca petita, premuda contra el vent, i ni tan sols quan somriu li queda gaire perfilada. En Michael pensa en les geishes; nines dolces i delicades amb quimonos blau cel, la cara emblanquinada amb pólvores i una boqueta com un capoll de rosa. Amb un aspecte volgudament infantil i modest, però amb un foc secret sota la pell o potser més endins, la mena d'infern roent i captivador que fon els ossos d'un sol esclat i els deixa fets una sopa regalimosa. Atrapat als ulls esbatanats d'animaló esporuguit de la Caitlin, fascinat pel seu posat exhaust, en Michael albira, fugisserament i per primer cop en el dia d'avui, un lleuger indici de qui és realment ella, de qui podria ser.

Entén de cop i volta que és una dona nascuda per enganyar. Una superfície angelical que oculta mentides ferotges. És un dels detalls d'ella que més l'enamoren.

–No serà així, el final –diu, amb la boca prou arran per tastar-li l'alè i perquè ella tasti el d'ell–. Ni tan sols ho sabrem, quan arribi el moment. Serem aquí, i al cap d'una milionèsima de segon ja no hi serem. No en quedarà ni la pols, de nosaltres.

–¿Que estàs borratxo? –pregunta la Caitlin.

En Michael fa que no amb el cap i somriu.

–Soc massa feliç per estar borratxo.

–Feliç?

–Esclar. Costa de creure, ho sé, però és el que sento. Perquè mira on som. I mira amb quiestic.

La Caitlin li posa la mà al pit i li dona un copet enjogassat. En Michael se li acosta i li fa un petó. Van prenent la iniciativa per torns, perquè allà fora no els veurà ningú. La Caitlin li busca la llengua, fa girar suaument la punta de la seva i amb la part gruixuda li prem les dents de dalt. En Michael s'hi lliura, encantat. La boca de la Caitlin té l'escalfor del te. La Caitlin li respira a la boca, i ell també. És l'anar i venir perfecte, com les ones, l'essència del sexe, en certa manera. Al cap d'una estona se separen, una interrupció induïda per un subtil tancament de llavis de la Caitlin. Però la distància és temporal i prou, només busca l'oportunitat de posar-se més còmoda contra ell. En Michael reclina el cos sobre una caseta tancada amb taulons de fusta, una barraca llarga i estreta d'un verd llorer destenyit, una pintura molt soferta que el temps malgrat tot ha desgastat, i la Caitlin torna a lliurar-se a l'abraçada. En Michael deixa caure la mà i li engrapa la corba discreta del cul, i llavors la boca de la Caitlin s'eixampla en un somriure que també el fa riure a ell, i tots dos tanquen els ulls i són nens petits que juguen als enamorats. Hi ha records que se't fiquen ben bé sota la pell i queden a recer de qualsevol canvi.

Més avall, a l'esquerra, la platja blanca allarga la seva buidor cap al nord, com si emmarqués l'escena principal, la perspectiva àmplia, l'estesa enorme d'un

mar que vist de prop es debat i es revolta. Esquitxos diminuts d'escuma salpebren una superfície mat com el plom, i grans corrents marins reblerts d'escuma trenquen amb força contra la costa. Si miren més enllà, una calma peculiar domina l'escena, almenys visualment, una sensació mòbil i enganyosa de distància, combinada amb les perpètuas estriacions condensades del vespre.

Ben agafats, escolten amb un terror deliciós i callat el brogit de l'aigua que s'inclina cap a les fustes del moll, el bel ferotge i queixós del vent.

–La Barb té càncer –diu en Michael amb veu suau, gairebé absent.

Per un moment la Caitlin es pensa que no l'ha sentit bé, però alguna cosa en el capteniment d'ell li confirma la notícia. La Caitlin prova d'escrutar-lo, però en Michael desvia els ulls sobre la seva espatlla i els clava a l'horitzó.

–Què?

–Als ronyons. Fa temps que el té, però ja saps com és, ella. És d'aquelles que han de pixar negre abans que els salti l'alarma.

En Michael fa una ganyota i prem els llavis, com si les paraules li fessin mal.

–Déu meu.

La Caitlin constata de cop i volta el posat tan feble d'en Michael. Té la pell d'un color masegat, amb una consistència de massilla, i li penja de les faccions més rotundes, li eixampla el nas i li dona un gruix tot sentimental a les galtes. I la boca li recula, també, com si finalment hagués cedit a la tensió d'anys de callar el que més hauria d'haver dit. Fa poc que ha fet els quaranta-vuit. El sis de gener. Quaranta-vuit anys ja no són res, avui, ja no pesen com abans, però la falta de son, afegida a la resta de factors que l'esgoten, l'han començat a rovellar. A més a més, li deuen sobrar gairebé vint quilos, un pes que acaba passant factura fins i tot a un cos robust de metre setanta-vuit. Ara va un pèl coix, les articulacions pateixen el primer pessic de ciàtica de la temporada; el cap li penja, i últimament les espatlles se li han arrodonit d'una manera que l'engavanya. La Caitlin sap el que fa l'edat, la manera tan sobtada que té de fer sentir els seus efectes, però si tot plegat li costa d'acceptar és perquè per a ella en Michael continua sent aquell jove vibrant, l'home fort i amorós que se li va acostar per primera vegada en aquell bar ara fa tants anys i de qui es va enamorar bojament. Han passat dècades, des de llavors. La solució que han

trobat fomenta l'autoengany, esclar, això de veure's només un cop al mes però cada mes, el primer dimarts sens falta. Com que s'han passat tanta part de la vida esperant-se, han permès, i potser fins i tot han fomentat, que la realitat es faci cada cop més fràgil.

Arriba el moment que en Michael no pot esquivar més la mirada concentrada de la Caitlin, i llavors la mira als ulls i sospira, una alenada forta que delata tot el seu cansament. I llavors, tot d'un plegat, la Caitlin el reconeix. Aquesta manera d'estrènyer i afinar els ulls, els llavis tallants com el paper, aquest somriure seu que quan finalment aflora té un punt involuntari però que es fa preciós a mesura que creix. Ara sí que és ell. En Michael, ni més ni menys: el seu irlandès gros i maldestre. Li posa el cap al coll. El sospir l'ha fet per a ella, la Caitlin n'és conscient. Tot el que fa és per a ella. S'esmuny del món d'una sacsejada, se n'allibera del tot, encara que sigui només unes quantes hores.

–De moment li han tret uns quants litres de sang i li han fet tot un seguit d'escàners. Ja ha passat per dues biòpsies, i ara li volen mirar el fetge. La porta un tal senyor Wylie, que se suposa que és una de les eminències d'aquest camp. Sembla bona persona. Almenys et mira als ulls quan parla, que ja és més del que es pot dir de la majoria.

A la Caitlin li batega el cor molt fort, la sang li puja en ones des del pit i li inunda el cervell, i per un moment no sap què fer, si deixar-se anar o arrapar-se-li amb més força. Però en Michael li passa el braç per la cintura i l'eximeix d'haver de triar, o sigui que la Caitlin li torna a posar la cara al coll i tanca els ulls, com si amb això en tingués prou per aïllar-se del món i protegir-se. Té un nus a la gola, també, i li sembla impossible pronunciar cap paraula que no sigui en forma de xiuxiueig.

–Déu meu –repeteix–. Quina notícia tan horrible. Em sap greu.

–Ja ho sé –diu ell–. Ja ho sé, que et sap greu. A mi també me'n sap. Però amb això no n'hi ha prou. En Wylie fa el que pot, però el pronòstic no és gaire bo. Em penso que es tem el pitjor. Al principi va comentar la possibilitat d'operar-la, però les proves diuen que tot està més avançat del que ell hauria volgut. No ens ho ha dit a les clares, però va deixant caure paraules com ara «agressiu» i «metàstasi» en moltes frases, que no són paraules que donin gaire

confiança, precisament. I a partir d'ara només anirem a pitjor. La Barb té cinquanta-cinc sessions de quimioteràpia programades, que seran un horror d'una magnitud que encara no hem vist. És gairebé segur que perdrà tots els cabells, i ens han dit que també tindrà atacs molt forts de nàusea i de fatiga. M'he estat informant. La químió ho toca tot, les cèl·lules bones i les dolentes. Funciona així. És un verí per al cos, cosa que per a mi és un contrasentit. De moment la Barb va aguantant, però diria que sobretot perquè encara està en xoc.

Les paraules li brollen de dins, sense inflexions, i els ulls se li han clavats en un punt o un objecte remot, en el trànsit somiós del boxejador que ha rebut mitja dotzena de cops més al cap dels que pot aguantar o del borratxo que ja no fa cap intent de dissimular el seu estat. I llavors la mà d'en Michael li puja per l'espina i li agafa suaument el clatell, mentre la boca, molt per sobre de l'orella de la Caitlin, fa el sorollet d'un petó. El vent ho omple tot, immens. Darrere seu, la caseta tancada amb taulons gruny i es balanceja. La Caitlin estreny més els braços, s'arrapa amb més força al cos d'en Michael. Els braços d'ell responen estrenyent-la també amb més força.

—És culpa meva. En Wylie diu que el càncer està actiu des de fa més d'un any. Ens ho va dir així mateix. I mentre ho deia em va mirar a mi. Com de costum, la Barb ho havia amagat força bé, però amb els anys que fa que estem junts potser hauria d'haver après a llegir-la. Hauria d'haver captat els senyals. Perquè, de senyals, n'hi havia. Les nits que em despertava i no la veia al llit, o el fet que últimament ha perdut tant de pes que ja ni tan sols pot seure sense estar incòmoda. Se li comencen a veure els ossos.

Quan la Caitlin i ell havien començat, en Michael tenia una segona feina els caps de setmana al taller mecànic del cosí de la Barbara, en Jerry. La feina principal, aleshores i ara, era en un departament de vendes, la mena de càrrec que molta gent troba desitjable perquè et té tot el dia a la cadira i converteix el trajo en obligatori, part de l'uniforme. La feina dels caps de setmana satisfia una altra mena de necessitat. Al taller hi feia d'escarràs, traginava i collava tot el dia, perquè encara que fos com aquell qui diu un inútil en tot el que tenia a

veure amb motors, tenia l'esquena ampla i estava preparat físicament i mentalment per suar. I, esclar, li pagaven en metàl·lic, vint-i-cinc o cinquanta dòlars al dia, o el que fos que en aquella època es considerés entre just i regular. Però de fet no l'havia agafada per diners, aquella feina.

Fins i tot deixant de banda la lleialtat familiar, en Jerry era un paio com cal, i realment necessitava molt l'ajuda. No és que fos gandul; feia més hores que un rellotge i s'hi passava el dia, però era d'aquells que sempre han de tenir algú al costat, una mà compassiva per quan li agafava el pànic i tot s'empantanegava. Dur els números se li feia una muntanya, l'economia no seria mai el seu fort. En última instància va resultar que la solució per a tot plegat era la Wanda, una dona amb els trenta ja al punt de mira, però que no havia perdut mai del tot el vessant infantil. Era alta i prima, escardalenca, la mena de cos esvelt i lleument ondulat que qualsevol ballarina, ja fos exòtica o de Broadway, s'hauria endeutat considerablement per posseir. Mastegava xiclet, s'enrinxolava els cabells taronjosos en una permanent de les fortes i, excepte per Nadal, cada dia de l'any es posava pantalons curts o minifaldilles negres com el vinil o del vermell més voluptuós. Parlava de beisbol com si tingués accions d'algun equip i sabia els insults i renecs que gasten els jugadors. I, com que per a l'amor hi ha mil excuses, en tot el que tenia a veure amb en Jerry era sempre un tros de pa. La Wanda va arribar, competent en tots els aspectes importants de la vida, va prendre el control dels números, va posar l'inventari al dia, va arreglar els llibres de comptes, es va encarregar dels encàrrecs i els cobraments i sense més ajuda va convertir en Jerry, tant l'home com el mecànic, en un paio mig exitós. A més a més, se n'anava al llit amb ell, li feia la neteja, li rentava els plats i la roba i al cap d'un temps s'hi va casar. Però quan en Jerry va començar encara faltava un any ben bo perquè la Wanda aparegués, o sigui que la responsabilitat de no deixar enfonsar aquell cosí polític va caure com una pedrada sobre el cap d'en Michael.

La situació empitjorava per moments. Feia més o menys divuit mesos que en Jerry s'havia quedat el taller, contra tot criteri raonable i a cavall d'una hipoteca força nihilista, i en un principi se n'havia anat sortint a còpia de crèdit i d'entusiasme. Començar un negoci sense gens de coixí econòmic és una experiència brutal, o sigui que l'única opció era fer-ho a crèdit: un préstec per

comprar material, un préstec per pagar els sous, un préstec per comprar els pots de cafè instantani i els paquets de Twinkies que en Jerry bevia i es cruspia amb el cap sota un capó obert, provant d'estalviar el temps i els diners de les pauses per dinar. Préstecs que a la llarga van empitjorar incomparablement la situació. I llavors, quan la magnitud del deute va fer-se evident, en Jerry es va donar a la beguda, ampolles amagades en bosses de paper, a un ritme tan alt que necessitava les dues mans lliures per no afluixar, i amb el whisky o el que fos en Jerry s'enfurismava, espetegava com un branquilló trencat a la mínima provocació. I quan tot el seu entorn va haver fugit a territoris més segurs, el que en Jerry necessitava, sobretot els caps de setmana, era algú que el conegués i que li aguantés el temperament, especialment si aquest algú sabia fer anar un gat, canviar un pneumàtic i posar un cotxe en un cabrestant sense que calgués escridassar-lo ni vigilar-lo, i no li havia de sortir amb rotllos sindicalistes sobre pauses per dinar, pauses per anar al lavabo, pauses per fumar i hores extres un cinquanta per cent més cares a partir de les sis i el doble el diumenge.

En Michael, de bon grat, es va convertir en la solució.

Sis mesos després d'enterrar el que acabaria sent el seu únic fill –el seu nen, en James Matthew– el món de les coses havia canviat. Uns segons d'alegria, i en acabat catorze setmanes, dos dies i cinc hores d'esperar un d'aquells finals inevitables que fins i tot mesos després, anys, contenia tota la devastació d'un accident de tren. Cadascú els afronta a la seva manera, aquests tràngols. N'hi ha que resen, n'hi ha que fan teràpia. La manera d'en Michael va ser esmunyir-se dels braços insistents de la Barb per refugiar-se en el treball físic. Una solució que el feia sentir malament, però ja se sentia malament per tantes coses que al cap d'unes quantes setmanes es va convertir en una més de la seva llista de vergonyes. El que necessitava era una feina física dura, i al taller no hi havia límits. Podia suar gairebé fins a desmaiar-se, podia continuar fins que els braços li feien mal i se sentia l'esquena a punt de petar, i després encara una mica, rabejar-se en el dolor, buscar-lo en totes les formes que li fossin comprensibles. Era una cosa física i masculina, i redemptora, a la seva manera. I després, un cop a la foscor, després d'abaixar la reixa un altre bon diumenge, en Jerry i ell se n'anaven a un bar, qualsevol tuguri on fessin un

partit per la tele o, depenent de l'humor del dia, un local de llums baixes i jazz estrident, la mena de notes tristes que només s'entenen de debò als bars dels carrerons o els caus soterranis sense llicència, la mena de forats nocturns que recorden l'atmosfera dels bars clandestins d'una època en què les regles del mam eren unes altres. Una trompeta esqueixada, un saxo alt que s'obre pas a xisclets fins a aquell racó més enllà de les llàgrimes on el dolor té quatre parets ben sòlides, un sostre i un terra, i on el so pot elevar-se, créixer i rebotar.

Va ser en un lloc d'aquests on va veure la Caitlin per primera vegada. Ella era una nena, llavors, només en tenia vint-i-dos, però traspuava una frescor que feia molt que s'havia esvaït de la vida d'en Michael. Ja estava casada, però conservava un aire infantil, la lleugeresa de qui encara té curiositat per conèixer els límits del món, i era tota ella d'una gran suavitat. Duia un estampat de flors grogues i morades, un vestit fi que no devia ser el més adequat per a aquell vent de tardor, però dins del bar el tall era perfecte, el cotó barat se li aferrava als malucs, els pits i la cintura i en ressaltava la delicadesa, li aguantava el cul com un parell de mans deleroses quan la Caitlin va anar a buscar una copa a la barra i va tornar al reservat on la seva amiga Sally joguinejava amb un encenedor de plàstic verd d'un sol ús. Havia demanat un Sea Breeze i un mojito, que clarament, per com va somriure a en Michael quan el va enganxar mirant-la des de la barra, no era el primer de la nit. Amb el cap una mica acotat, però amb els ulls oberts i ben alçats, com si la timidesa fos un joc per incitar-lo. Quan al cap d'una hora va tornar a la barra, en Michael ja havia fet prou via amb la cervesa i el whisky per lliscar de dalt del tamboret, acostar-se-li com qui no vol la cosa i preguntar-li si la podia convidar a una ronda. Encara ara recorda l'argent dels ulls esbatanats d'ella, un color com el del mar els dies de cel blanc. Era com si la pell li resplendís tot i la penombra del bar, i la boca lluitava per no delatar res, premia els llavis per no somriure fins que alguna cosa la va fer cedir. En Michael no recorda com va respondre a les seves aproximacions, però la cara de la Caitlin tal com era aquell vespre, aquell diumenge a la nit, li ha quedat gravada amb tota nitidesa al cervell. Quan va parlar, la Caitlin ho va fer amb una veu tan greu que semblava que tragués vapor, i mentre Coltrane, Charlie Parker, Ornette Coleman o qui fos arrossegaven l'ànima i l'esperit entre xerrics pel sostre del

bar, en Michael no va poder sinó inclinar el cos i agafar el que ella li oferia, sentir-ne les paraules i la respiració.

I cap a la mitjanit, un cop salvats prou obstacles i esperada l'estona necessària, van sentir que era el moment de ballar, allà a la pista del bar. I es van abraçar i van ballar gairebé sense moure's, o movent-se com una teranyina bressolada per la brisa nocturna, mentre les cançons s'anaven encadenant. En Michael va sentir la pressió càlida i humida de la templa de la Caitlin a la galta i es va acotar per murmurar-li coses que no havia dit mai a ningú. Junts es van sentir complets. No era que saltessin guspires. Va ser, sense exagerar gens, una fusió. Poc després, quan va arribar el moment de separar-se, en Michael li va escriure el número del despatx i li va demanar que sisplau li truqués, demà mateix, demà al matí si podia ser. La Caitlin no va dir res, es va limitar a llegir el número tota concentrada, plegar dues vegades el paperet per la meitat i guardar-se'l a la butxaqueta del moneder. Es van fer un petó, una unió ràpida i gairebé sumària dels llavis, i després ella li va fer adeu amb el cap, se li va esmunyir d'entre els braços i es va afanyar a creuar la pista per tornar amb la seva amiga. En Michael es va quedar on ella l'havia deixat i la va observar mentre pujava l'escala de la paret per sortir al carrer sense mirar ni un cop enrere, convençut que ni la tornaria a veure ni en sabia mai més res. I llavors va sentir que alguna cosa se li regirava per dins, un terror viu davant la perspectiva de viure tota la vida separat d'aquella dona. Una bestiesa, tenint en compte que s'acabaven de conèixer, però que no per això deixava de ser veritat.

–Parla'm d'alguna altra cosa –diu ara la Caitlin amb un xiuxiueig–. Sisplau.

–¿Com ara?

–El que sigui. Explica'm com et va la feina.

–¿La feina?

El Michael paladeja un moment la paraula abans d'entendre què vol dir realment la Caitlin. La feina és una tema segur, com el temps, la política o el que sigui que li passa a l'economia; matèria primera per a converses pensades

per no tocar os. Passats els quaranta els desitjos canvien, busquen més el confort que no les grans emocions.

En Michael fa un somriure amb la punta dels llavis.

–La feina va bé. La mateixa pila de paperassa de sempre, compradors que proven de regatejar quan toca reposar existències; al despatx tot són mentiders, lladres i punyalades. No canvia mai res. Ara contractem arxicriminals, gent acabada de sortir dels reformatoris de l'Ivy League, amb el seu accent nasal i aflautat i els seus mil dòlars la setmana en coca. Però branden els màsters i els doctorats com si fos la millor garantia de pau que hi ha avui dia, i no exagero si dic que els fan servir com a llicència per al pillatge. Els dies feiners no passen gairebé mai ni deu minuts sense que em plantegi enviar-ho tot a la merda i fotre el camp ara que encara tinc una mica de vida a l'ossada.

–Però no ho fas.

En Michael se la torna a mirar i fa que no amb el cap.

–No, suposo que no. N'hi ha que poden llevar-se un bon matí i sortir corrent fins a l'altra punta del món, són com Gauguin, Marlon Brando o com el collons de Marco Polo. Però això és cosa de joves. Quan som joves i encara no hem vist cremar els nostres horitzons prenem uns riscos que després ens resulten incomprendibles. El temps ens fa porucs. Potser és que pel camí anem acumulant massa àncores. Tinc els meus somnis, com tothom, però quan era un marrec pensava que als quaranta ja eres vell. I ara tinc els cinquanta a les envistes i sento el pes de cada minut. No soc valent, la veritat és aquesta. Estúpid potser sí, però valent no.

La Caitlin se li esmuny dels braços, se li posa més cap a l'esquerra i tots dos reclinen l'esquena sobre les casetes protectores i es queden mirant el mar. La línia de l'horitzó s'ha esvaït, i l'aigua i el cel es distingeixen només per la lògica difusa dels indicis. Tot sembla soluble, vist de lluny.

La Caitlin li agafa la mà, l'estreny entre les seves i en ressegueix suaument els nusos amb la punta del dit. Els ossos del dors de la mà d'en Michael s'obren com un ventall molt arran de la superfície, i les giragonses blavenques de les venes se li veuen a través de la pell opaca. És la mà d'un home gran, d'algú que ha començat a perdre la força. Uns quants pèls cargolats se li escapen de sota el

puny de la camisa i avancen irregularment, foscos com una taca de tinta. En resposta a un canvi subtil en la manera com el toca la Caitlin, en Michael obre la mà i l'espera, convidant-la, incitant-la. Llavors es queden una estona tots dos drets, mirant el mar, amb les mans agafades. La Caitlin somriu per dins, i en Michael d'alguna manera ho detecta i tots dos inclinen el cos i es fan un altre petó. I aquest compta més que no el primer. Dura cinc o deu segons, una calidesa que la foscors dels ulls tancats porta a una altra dimensió. La Caitlin obre els llavis i hi ha un segon més de vacil·lació expectant del que hauria calgut abans de sentir la punta de la llengua d'en Michael.

–Anem al llit –li diu ell, i torna a estirar-la. Es pregunta si el nota, entre tantes capes de roba. Li fa un petó a la galta, lent, i un altre als ulls quan els acluca. La Caitlin té la cara gelada de les fuetades del vent, però fa un sospir que sembla de satisfacció, i ell en certa mesura la comparteix. Aquí fora, refugiats de la tempesta, gairebé poden creure que el món existeix només per a ells i que l'únic que compta és la seva felicitat.

–Tens un cervell monogràfic –li diu la Caitlin–. ¿Ho sabies?

–Sí –concedeix ell–. Però em porta on vull anar.

–Un peix gros, tu.

–El més gros en sis comtats a la rodona.

–Ah, i modest.

–Esclar. I ja saps que només penso en tu. No fa dia per estar al carrer. L'únic que faig és suggerir una manera d'escalfar una mica els nostres ossos vells i cansats.

–Tampoc tan vells, si no et fa res.

La mà d'en Michael baixa uns centímetres més cap al final de l'esquena de la Caitlin, i s'hi aferra.

–Ja saps la dita –comenta–. L'experiència és la mare de la ciència.

–I tu ets un científic de primera fila, oi?

–No he tingut queixes, fins ara.

La Caitlin decanta el cap i fa veure que s'ho rumia, tot i que evidentment no hi ha res a decidir. En Michael se la mira, divertit, i torna a sentir que se n'enamora. La Caitlin té cara de joveneta, d'una innocència absoluta. Es toca una punta dels llavis amb aire pensarós, gira una mica els ulls en blanc, i